YARPUZ

Edebiyat Dergisi

Fotoğraf / Uğur Böceği ve Anemon - Yasin MORTAŞ

Yıl 2 Sayı 17 Temmuz 2020

YARPUZ

Edebiyat Dergisi

Sahibi
Halil DEMİR

Yazı İşleri Müdürü
Halil DEMİR

Editör
İlker GÜLBAHAR

Yayın Kurulu
Ahmet Süreyya DURNA
Haşim KALENDER
Mehmet GÖREN

Son Okuma
Mehmet OSMANOĞLU

Yazışma ve Gönderi Adresi
Kale Mahallesi Elçibey Caddesi
Arma Market Yanı Kat:1 No: 24/B
Afşin/Kahramanmaraş

yarpuzedebiyatdergisi@gmail.com

Yarpuz Web:
www.yarpuzedebiyatdergisi.com
Facebook:
Yarpuz Edebiyat Dergisi

Yayın Türü: Süreli Yayın
ISSN : 2687-2307 Aylık (e-Dergi)

Yıl:2 Sayı: 17 (Temmuz 2020)
İletişim Tel: 0541 629 94 66

Eserlerin hukukî sorumluluğu yazarlarına aittir.Yarpuz Edebiyat Dergisi'nden yapılan alıntılarda kaynak gösterilmesi zorunludur.

* * *

Yarpuz Edebiyat Dergisi
Afşin Merkez Yayın Grubu
tarafından çıkarılmaktadır.

İÇİNDEKİLER

EFSUS SAGUSU - Şiir
Yasin MORTAŞ 3
SEVAPLARIZ BİZ - Öykü
Nejla ARSLAN 4
DOSTLUĞUN HASADI - Şiir
Tayyib ATMACA 6
GÜN YANIĞI ÇOCUK - Şiir
Ahmet Süreyya DURNA 6
ZİYARET - Öykü
Ahmet Şevki ŞAKALAR 7
LÂL MELÂL - Şiir
Mehmet OSMANOĞLU 10
UMUT VE UNUTUŞ III - Şiir
Haşim KALENDER 11
MİNDER - Öykü
Gökhan GÜRSES 12
MEÇHUL LİSANLAR KONUŞUR SAÇLARIN - Şiir
Burhan Kâzım ÇALIK 13
WAR HORSE - Şiir
Yaren KAYIP 13
YOLCU - Öykü
Gülçin Yağmur AKBULUT 14
NERDESİN - Şiir
Ayfer YILDIZ 15
BİTMEMİŞ BİR ŞİİRİN ORTASI - Şiir
Mustafa IŞIK 15
SUS BAHAR VE UMUT - Öykü
Nurkan GÖKDEMİR 16
AĞLAYALIM BİR GÜN - Şiir
Ersin KARTAL 17
LEYLA'NIN ELLERİ - Şiir
Arif Olgun YEŞİLYURT 17
DEDEMİN HİKAYESİ - Öykü
Meral TABAKOĞLU TOKSOY 18
TOPRAK YUTUYOR - Şiir
Kadir KÖSE 19
NÂR-I AŞK - Şiir
Filiz KALKIŞIM ÇOLAK 20
GÖZYAŞI ÇOCUK OYUNLARINDAN ÇIKARILSIN
Rıdvan YILDIZ 21
TAŞIMALI YAŞAM - Şiir
Nilüfer UÇAR 21
KÜÇÜREK ÖYKÜLER - Öykü
İlker GÜLBAHAR 22
KİTAPLIK / NESTEREN - İnceleme - Tanıtım
Akif NECİPSOY 23
AZERBAYCAN MEKTUBU - Şiir
Aslan AVŞARBEY 24

Yasin MORTAŞ

EFSUS SAGUSU

kelimelere iliklenmiş şiir ışığıyla
sezdim Afşin'in teessürünü
bacalara küskünlüğünü öğrendim
ve kütür kütür öksürdüğünü

şiirin uysal ırmağıyla
ve içimde uzayan Ceyhan kıvrımıyla
tutundum kömürden karanlığa
loğ'un unuttuğu toprak damlarda ağladım
elimle köz eledim -elendim
ah… küllendim içimin kuz bahçesinde

ey çoğul han
yandığım sana kaç kiloWat saattir

o çalıların yırttığı bulut döküldü başıma
bir gelen yok terli develerin hörgücünde
gelen yok Dedebaba'nın ördüğü yol boylarından
giden yok Binboğa'nın çiçek çağrılarına
yalın evimizin yakınlarındaki dut ağacı yok
asmalar yok bülbülün tutunduğu güz şarkılarında

baba
Berit' e doğru tut Yedi aynayı/ulaşsın maveraya
kırılmasın dedemin bakışlarındaki dağ
Armutlu Dede'nin menkıbeleri yansısın uzaklara
Alim Pınarı'nın sırrıyla aksın zaman
yeryüzü yaslansın Ashab-ı Kehf ışığına

anne
bacaların küllendirdiği
rüzgar çıkacak birazdan
uçurtmamın göğünü tutacak
v e
yaprak kuşları unutacak Atlas Dağı'nı
günüm güneşim kırılacak

ipi kopacak düşlerimin.

Nejla ARSLAN

SEVAPLARIZ BİZ

Gökten bir bulut; yağmur damlası olarak düşse, onu kabul edecek bağrına basacak toprak parçası bulur. Kaldı ki ben gökten yağmur damlası olarak düşmedim. Benim de herkes gibi bir anam ve babam var. Evlenirken kan testi yaptırıyorlarmış. Bana kalırsa vicdan testi yaptırmalı. Ruh sağlığının yerinde olması da yetmez. Çocuk sahibi olmak için doktordan belge alınmalı. Milyonlarca çocuk terk ediliyor. Bunlardan biri de benim. Babamı annem terk edince babamla birlikte ninemin yanında kalmaya devam ettik. Sadece annem gitmişti hayatımdan. Köyüm, okulum değişmedi. Ninem bakıyordu hepimize. Cumaları midelerimizin şenlik günüydü. Niye derseniz, ninem o gün ilçedeki büyük caminin önünde, namazdan çıkanların kalbinden ne koparsa verecekleri parayı soğuk sıcak demez bekler, mendiline ne atılmışsa; bize meyve, çay, şeker alarak dönerdi. Bazı günler ninemin et aldığı bile olurdu. Eti kütükte döver, köfte yapar, onu da mazı odunun közünde pişirirdi. Tadından daha güzeldir kokusu bilir misiniz? Ev bile iki gün köfte kokar. Hepimizin yüzü ışılar o gün. Hatta anam, nineme 'Anacığım!' bile derdi. Akşamına; babamla tezek yanan odaya uyumaya giderken.

Tezek deyince aklıma düştü. Mesela köyün tüm mayısını sevap işlemek isteyenler, nineme verirler. Niye mi? Tezek yaparak ısınan kalmadı. Taşlı buğdayları, bozulmak üzere olan salçalarını da bize verirler. Önceleri seviniyordum herkesten alacaklıyız diye. Değilmiş meğer, öğrenince çok üzüldüm. Ta ki ninem:

"Biz onların sevaplarıyız, Allah bizi fakir yarattı ki zenginleri mallarıyla sınayabilsin. Değerliyiz biz zenginler için." dediği gün, yine şişinerek gezmeye başladım. Tüm kapılardan alacaklı olmak, nasıl bir güven duygusu veriyor, ah bir bilseniz...

Bir gün baktım, bizim köyde merhem için bile olsa erkek kalmamış. Gün doğmadan gidiyorlar, gün batana geliyorlar. Termik santrali kuruluyormuş karşı köye. Hep birlikte çalışıyorlarmış.

"Herkes şimdi daha çok borçlanacak bize." dedi ninem...

Anam aynı fikirde değilmiş, ilk kez bağırmıştı babama:

"Köyün avratlarının kolları bilezikten kalkmıyor, git çalış, tembel mundar."

Babam cılız biri, gölgelerin adamı, yatar hep. Yeter ki bir damın gölgesi düşsün, bir erik ağacı yahut kavak ağacının yeli yüzüne değsin. Uyuyuverir.

Bir sabah uyandığımda; anam bohçasını alıp gitmişti.

Ninem:

"Şeyi kızdı da ondan gitti." dedi ama ben yine anlamadım. Ağladım, çok ağladım. Babam ağladı mı bilmiyorum. Gölge yerlerde daha çok uyur oldu. Yıllar geçerken köyde, her gün bir kapıya kilit vuruldu. Ne koyunlar meliyordu ne de taşlı buğdayları veren vardı bize. Mayıs, yani gübre dediğin ne ki! Ona muhtaçmışız. On hane kaldık köyde. Bize borçlu olan köylüler zenginleyince köy yetmez olmuş onlara. Ninem çaresiz bir kadın değildi. "Yeni borçlular bulacağız." diye söyleniyordu.

Bindik traktöre ilçeye taşınıyoruz. Hayrına biri ev verdi bize. "İyi Müslüman." dedi ninem. Artık her gün gidiyor ninem cami önüne. Kışları çok zor, namazını evde kılıyorlarmış borçlular. Ninem ağlıyor bazen, ben büyüyorum.

Babam yatacak gölge bulamadı ilçede. Kahveye gidiyor. İsteyene çay vererek para alıyor. Ninem belediye başkanına çok yalvarınca, babamı işe almışlar sonra. Babam bir değişti sormayın. Bir sabah uyandım babam da gitmiş.

"Şükür everdik." dedi ninem, fersiz gözleri ışıyordu.

Masrafımız iki kişilik artık. Yaşlanıyor ninem. Sınıfa bir koli bot getirdi borçlulardan biri. Bana da kırmızı olanı giydirdiler. Öyle güzel ki anlatamam. Sımsıcak ayak parmaklarım karda yürürken kızarmıyor. Kızlar, birbiriyle fısıltıyla konuşup bana bakarak konuşuyorlar. Gülüyorlar birde.

"Ninesi dileniyor." dedi biri. Sınıftan çıktım ağlayarak. Ortaokuldayım ve beni ninemin yalanları ikna etmiyor artık. Tarih dersimize giren Melek öğretmen geldi yanıma. Saçlarımı okşadı:

"Fakir olmak senin suçun değil. Kırtasiye masrafların bana ait. Aramızda kalacak." dedi. Adı gibi Melek gerçekten.

"Tuvaletten su içme, mikrop kaparsın, kantinden al, parasını ben öderim." diye ekledi. Yapamam ki!

Kantinciye: "Yaz öğretmenime." demiyorum, gizlice tuvaletten içiyorum suyu. Kızlar alay ederse! Ağrıma gidiyor dilenmek, ninem gibi. Bayılıyorum olur olmaz saatlerde sınıfta. Günlerce çıkmadığım oluyor evden. Çay demleyip içiyorum sabahlara dek. Uyumuyorum. Okul benim için güvenli değil, evde kimse yüzüme vurmuyor dilenci olmamızı. Ninem gülüyor bana. "Yakındır on beş delisi olman." diyor.

Yazları satış elemanı olarak çalışıyorum. Okul ilçenin diğer ucunda. Tek başına yürüyemezsin ayrıca, oğlanlar sıkıştırır, yaz olsa kolay. Kışın donarsın. Herkes servisle geliyor. Üst baş alıyorum paranın yerine, çalıştığım

yerden. Servis ücretini de kazanınca tamam. Kış gelince kulaklarım donmayacak, karla birlikte kaybolmayacak hayallerim.

Çok sevinçliyim, kalbim duracak neredeyse. Dilenciler için bile güzel şeyler olabiliyormuş.

Annem geldi, buldu beni çalıştığım yerde. Yanında iki tane sıpası vardı, babamın da var sıpası. Kolları bilezik doluydu annemin. Kaldıramıyordu kollarını. Önce sevindim, sonra özellikle altınlar şangırdasın diye kolunu yukarı kaldırınca buz gibi dondu içim, sanki okul yolunda yüreğime yağıyordu kar. Koca bir poşet giysi koydu önüme. İzmir'deymiş. Yazları geliyormuş kocasının köyüne. "Kardeşlerin." dedi, başlarını okşayarak. Baktım öyle rüzgâra bakar gibi. Çocuklarının elinden tutarak gitti. Beni şapur şupur bile öpmedi.

Bir kaç gün geçti telefonum çaldı:

"Kızım ben annen, düşüp ayağımı kırdım. Gel, bana ve kardeşlerine bak." dedi. Gitmeyi istedim aslında. Aklıma kış geldi, tipide nereme saklayayım diye çaresiz kaldığım moraran burnum sızladı sanki. Karda üşüyen ayaklarım izin vermedi. Buradan kazandığım parayla servis ücretini ödeyeceğim. Gidemem ki!

Ninem artık sevap kazandırmıyor kimseye. Kapımızı çalan yok. Okullar açıldı. Mezun olsam, ninem çok yaşlı. Ya ölürse? Uyku haram bana. Sınıfta dalıp gidiyorum. Melek öğretmen de olmasa çıldırtacak bu güvensizlik beni. Bir kere, sadece bir kere baba kız kebap yerken çekilmiş bir fotoğrafım olsun istedim. Babam maaşını aldığı gün bize uğradı.

"Baba beni yemeğe götür." dedim.

Baktı şöyle:

"Deli misin?" diyor gözleri. Çekti gitti evine. Arkadaşlarıma, babamla yemek yerken çekilmiş fotoğrafımı gösterecektim. Düşünsenize babamla yemek yemiş olacaktım. Ninem bağırdı arkasından:

"Parasını ben vereydim de götüreydin çocuğu, on lira çok para mı?"

Ninem, cami önünde sevap kazandırırken vermiş son nefesini. Henüz farkında değilim yalnızlığımın. Bembeyaz saçlarını okşadım son kez. Gözleri açık gitti. Kapatıyorum gözlerini yeniden açılıyor.

"Senin yüzünden kapanmıyor." dedi ölü yıkayıcı kadın. Ölü tasıyla su döküyordum, kadın yıkıyordu.

"Ah güzel ninem bedeni iki topaç, dinlenir belki." diye düşündüm de söylemedim. Öfkeliydim, ölü yıkayıcısına:

"Niye benim yüzümden gözleri açık gitsin? Bu dünyada ninemi en çok seven benim." dedim, ölü yıkayıcı acıyarak baktı bana. Ninemin sevaptan kazandıkları bitmişti, komşular birer tas yemek getirdi.

"Ye kızım âdettendir." dediler.

Annem aradı onu gömdükten iki gün sonra. Otobüsteyim. İzmir'e ilk gidişim. Annem sahip çıktı bana. Onca yıl haksızlık etmenin utancını yaşıyorum. İndim otobüsten, sağıma soluma bakıyorum beni bekliyordur diye. Yok; bekliyorum, yoldadır belki.

Aradım:

"Anne geldim, seni bekliyorum."

Annemin sesi el gibiydi.

" Ha, geldin mi? Ayağım kırılınca ben de senin gelmeni öyle beklemiştim. Hevesle beklemek nasılmış?" dedi Telefonu kapattı.

Ne yapacağım ben, dönüş bileti için param var ama tek başıma ne yapacağım ben? Başım dönüyor, ayağımın altından koşuyor yer. Düşüyorum. Başımı yere çarptım. Ağaç kovuğundan çıksaydım keşke! Sığınacak bir kovuk, üstünde yeşil bir dalda yerim olurdu. Kendime geldim. Kime seslenip ağlayayım? Kimsem yok ki benim. Melek öğretmen geldi aklıma. Çocuk gibi ağlıyorum, ağlamak için bile bir nedenin olacak, sesini duyacak bir sevenin olacak.

" Öğretmenim, öğretmenim!"

Hıçkırıklarım sarıyor terminali hıçkırıklarım. Sesim ağıt oluyor İzmir'e. Ağlarken sesleneceğim bir sevenim var...

Fotoğraf / Yasin Mortaş

Tayyib ATMACA

DOSTLUĞUN HASADI

ruhundaki yara
canının sızısı
kalbinin sancısı
artarak sürüyor
sırtında bir bıçak
dört yanın brütüs

derdini dererek
kendini yiyerek
eksilmez yalnızlık
bu günden yarına
yarından sonraya
devridaim eder

yolda öğrenirsin
yanında olanı
kalbinde atanı
acıyı azaltan
sevinci çoğaltan
gözü kara dostu

kimin gönlü toprak
ne eker biçersin
o sana ne verir
kara gün doğunca
dostluğun hasadı
toplanmaya başlar

Ahmet Süreyya DURNA

GÜN YANIĞI ÇOCUK

Ben ki köy çocuğuyum, bedenim toprak kokar
Kazma, kürek, bel ile durmadan çalışırım
Ağırlığımdan ağır, sırtımda yük taşırım
Terim toprağa akar
Ben ki köy çocuğuyum

Gün yanığı kavrulan, esmerleşen tenimle
Elleri ayakları şerha şerha çatlayan
Cılga yollardan aşan, derelerden atlayan
Yamalı cepkenimle
Ben ki köy çocuğuyum

Yahşi cirit oynarım yeğin güreş tutarım
Bir türkü çığırmadan şöyle yanık makamda
Uyku girmez gözüme yazın yatarken damda
Hayata renk katarım
Ben ki köy çocuğuyum

Mehtapsız gecelerde ıssız mezarlıkların,
Etrafında dolaşan hortlakları görürüm
Korkuya kapılmadan üstlerine yürürüm
Muhayyel varlıkların
Ben ki köy çocuğuyum

Çoban yamaklığına terfi etmek uğruna
Dağda davar otlatıp kuzu güttüm lo kurban
Ayrıca pür toplayıp keven üttüm lo kurban
Aşinayımdır buna
Ben ki köy çocuğuyum

Kaslarım demir gibi pençem aslanpençesi
Kavrayınca kopartan mukavim yapıdayım
Hedefine kilitli gerilmiş "çelik yay"ım
Sesim canavar sesi
Ben ki köy çocuğuyum

Karşılaşma anında suya giden kızlarla
Çekingen bakışlarım gayet mahcup edalı
Her önüme çıkana yarıbuçuk sevdalı
Gönlüm darbızlı tarla
Ben ki köy çocuğuyum

Ahmet Şevki ŞAKALAR

ZİYARET

Güz yağmurları henüz başlamamıştı. Harman zamanı bitimi; unluk bulgurluk tutulmuş, ancak bağbozumu daha gelmemişti. Yapraklar sarıdan kahverengiye dönmüş; havalar biraz daha serinlemeye durmuş, sürülerin koç zamanı daha olmamıştı.

İşte böyle bir günün ikindi vakitlerinde, köyün biraz dışında, sonradan çatılanmış toprak evin yola bakan balkonunda uzaktan akrabamız Hacı Bekir'le babam kara çay içiyorlardı. Kara çay, bildiğiniz Rize çayı. Kara çayı sadece misafir geldiğinde demliyordu anam. Biz genelde kahvaltıda büyük alüminyum çaydanlıkta dağ çayı kaynatıyorduk. Kara çay hasretimiz düğün, bayram ve cemiyetlerde biraz olsun diniyordu. Diğer taraftan bizler için ne kadar çok misafir, o kadar çok kara çay içmek demekti.

Ardımda yirmi beş otuz kadar koyunla babamların yanından geçerken anam, tülbendini düzelterek elinde eski bir yazmaya sarılmış yumurtalı omacı elime tutuşturdu. Hararetli hararetli konuşuyorlardı babamla Hacı Bekir. Bölük pörçük duyduklarıma göre; yağmurlar başlamadan işleri güçleri toparlamaktan, bağbozumundan ve önümüzdeki günlerde bir ziyarete gitmekten bahsediyorlardı.

Koyunlarımla otlak yerlerimizden biri olan Çerkezyolu'na giderken merak edip durdum bu ziyareti. Duyduklarımdan en önemlisi oydu belli ki. Kimler gidecekti, neyle gidilecekti, biz de gidecek miydik, gideceksek nasıl gidecektik ki?

Belimde anamın hazırladığı kuşağıma sardığım azık çıkınımın ılıklığı var. Koyunlarım etrafa dağılmış, iştahla kuzukulağı, kenger otu ve ayrıklardan koparıyorlar. Bazıları bir boyuna gelmiş yalangı otları, tepeler boyu bir asker disiplininde dizilmiş, yer yer dağ kekikleri sıralanmış ve gün boyu eksilmeyen kokusuyla başını döndürüyor insanın. Çerkezyolu, tepelerin arasında yer yer çalılıklar, dut, badem ağaçlarıyla etrafa göre düz sayılan bir vadinin adıydı. Babamın anlattığına göre eskiden bir göç yolu üzerinde olduğu için bu adı almış burası. Buraya her gelişimde atların ve yüklü katırların peş peşe sıralandığı, develerin boyunlarında zillerle onlara eşlik ettiği kervanlar hayal ederim. Hep bir umutla bir gün o kervanın buradan geçeceğini düşünürüm. Bir taraftan yılgın ağacından kendime yeni değnekler ve azık çıkınıma topladığım en taze kekik demetleri...

Akşam eve dönerken yalangı otlarının karanlıkta beliren siluetleri, vadiye dört koldan saldıracak bir ordu gibi görünüyor gözüme. Hiç belli etmesem de korkuyorum açıkçası. Bazı zamanlar eve geç döndüğüm saatlerde yalangı otlarının büyüyen gölgesi, aralıklarla duyduğum baykuş sesleriyle birleştiğinde korkum biraz daha artıyor. Babam, korktuğum zamanlarda bildiğim duaları okumamı, gerekirse ezberimdeki türküleri söylememi tembihlemişti. Köpekler saldırdığında sabit durup korkmamış gibi davranmak gerektiğini de ondan öğrenmiştim.

O günün sonunda eve geldiğimde hiç bahsetmedi

Fotoğraf / Mehmet GÖREN

babam, Hacı Bekir'le ne konuştuğundan. Sadece mor koyunun arka bacağının aksayıp aksamadığını sordu; iyileşti, dedim.

Ertesi gün koçlara arpalı saman verirken sordum babama:

—Ziyaret neresi?

Babam tahta yem teknesinde arpayı samanın içine yayarak cevap verdi:

—Yarpuz'da bu ziyaret yeri. Çok eskiden kalma bir yermiş. İçinde namazlar kılınıyor, dualar ediliyor ve kurbanlar kesiliyormuş. Dediklerine göre içinde bir mağara, mağaranın içinde de dar bir geçit varmış. Öyle her isteyen geçemiyormuş o geçitten. Hiç gitmedim ben. Hacı Bekirler her sene cümbür cemaat giderler. Önümüzdeki günlerde yine gideceklermiş ziyarete.

—Ben de gitsem bir kere,

Babam cevap vermedi, cesaretim yavaş yavaş bir pişmanlığa dönüşmeden, duramadım:

—Bir günlüğüne sınıf arkadaşım Dursun'a katarım koyunları, sonra ben de onun...

Yine cevap vermedi babam. Bir anda damarlarımda dolaşan kanın sıcaklığı, suyla sönen bir ateşin küllerine dönüştü.

Sonraki günlerden bir sabah anam, beni köyün ortasında -Dursunların evinin arkasında- bir akrabamızın evine ekmek tahtası almaya gönderdi. El arabasını boş sürüp dönüşte ekmek tahtasını ona yükleyerek getirecektim. Yaşça küçük olmama rağmen delikanlı birine verilecek bu görevi yerine getirmeyi çok fazla önemsiyordum. İlkokul sondaydım, küçük de sayılmazdım aslında. Gecenin karanlığında kocaman bir sürüyü önüne katıp devasa bir yalangı ordusuyla kim başa çıkabilmişti her seferinde. Üstelik hiçbir zaman yanımda çoban köpeği olmadan.

Ekmek tahtasını el arabasına yüklemiş yalpalaya yalpalaya dönerken Hacı Bekirlerin evinin önünden kestirme yoldan geliyordum. Evin yanındaki traktörün emektar kırık dökük römorkuyla koşulu olduğunu gördüm. Ekmek tahtasını unutmuş, ziyareti düşünmeye başlamıştım. Gidiyorlar mıydı, gidiyorlarsa ne zaman gidiyorlardı? Babama sorduğum soru ve babamın sessizliği geldi aklıma. Toprak yolu tozutarak alelacele eve geldim. Anam karşıladı beni. Sultan teyzenin selamı var dedim, iki tane de oklava gönderdi. Anam:

—Hele sen bırak tahtayı, oklavaları; giy hemen bayramlık kazağını, kiraz cepli pantolonunu ve Ermenek ayakkabılarını. Baban seni Hacı Bekirlerle ziyarete gönderecek.

Nasıl sevinmiştim nasıl. O sevinçle koca tahtayı kucaklamış; balkona, anamın yanına kadar sürüklemiştim. Anam birden:

—Oğlum dur! Ne yapıyorsun? Bir tarafını inciteceksin gâvurun sıpası!

Babamın sessizliğinden hiç umutlu değildim. Nasıl oldu bilmiyorum; belki anam razı etmiştir, diye düşündüm. Çabucak içeri girdim. Gömmeli dolapta elbise bohçasının birinde buldum aradıklarımı. Koşar adım çıktım evden. Anam bir şeyler dedi, duymadım. Yeni Ermenek ayakkabımın toprak yolda bıraktığı parlak izlerle ter içinde vardım Hacı Bekirlerin evinin önüne. Traktör hazırlanmış; kırık römorka evden kap kacak, savan, kilim, büyük çaydanlık, küçük tüp ve birkaç su bidonu yerleştiriyorlardı Hacı Bekir'in büyük kızları. Büyük oğul Nusret, traktörün mazot deposuna bakıyor, tekerleklerin havasına bakmak için topuklu ucu sivri ayakkabısıyla her tekere ayrı ayrı vuruyordu. Uzun yakalı alalı bulalı gömleğini ara sıra düzeltip kehribar tespihini büyük bir ustalıkla sallıyordu. Öyle görünüyor ki şoför koltuğunda Nusret oturacaktı. Öylece bekliyordum römorkun yanında, ta ki Şerife teyzenin:

—Haydi bin evlat, yola çıkıyoruz birazdan, demesine kadar.

Römorka düzensiz olarak doluştuk hep beraber. Bizimle birlikte onların komşuları da yolculuğa dâhil olmuş, sayımız daha da kalabalıklaşmıştı. En son Hacı Bekir, boynuzlu bir keçiyi kucaklayarak bindirdi yanımıza. Etrafındakilere, sağlam tutun hayvancağızı diye tembihleyerek keçiye döndü:

—Ne nasipli bir hayvansın, mübarek yerde kurban olacaksın.

Keçi, rahat dursun diye önüne konmuş yeşilliklerden bir parça kopardıktan sonra ömrünün son yolculuğuna çıktığından habersiz öylece baktı yüzümüze. Şoför Nusret, herkesin gözünün kendi üzerinde olduğundan haberli, donanma gemisini denize ilk indiren forslu kaptan edasıyla motoru çalıştırdı. Yüzüne göre biraz büyük duran aynalı güneş gözlüğüyle herkesi görebilmenin herkesin de onu görememesinin verdiği o gizemli duruşuyla daha da bir kuruluverdi gıcırtılı koltuğa. Dört yüz mürettebatlı bir uçağı tek başına havaya kaldırır gibi bir yüz ifadesiyle yol kenarından kendisini izleyen köylülere adeta, "hava bin beş yüz, dağlar memmedali çağırıyor" dedirtiyordu.

Yavaş yavaş hareket etti traktör. Sanki biraz hızlansa römorkun emanet gibi duran kanatları dağılacak, biz etrafa saçılacak gibiydik.

Arkaya baktığımda köy epey geride kalmış, evler ve elektrik direkleri gittikçe küçülüyordu. Parçalanmış asfaltlara denk gelen tekerlekler, bizi sarsıyor, yol kenarlarında gördüğümüz ağaçlar ve hayvanlar sanki geriye doğru hareket ediyorlardı. Nusret'in eli cebindeki Yenice'den bir tane yakıp rüzgârın bağrına üfürmek istiyor; ancak Hacı Bekir'in varlığı buna engel oluyordu.

Nihayet kuşluk vakti çıktığımız yol bitmeye varmış, Yarpuz'a ulaşabilmiştik. İlçe merkezini geçerken kırık römorktaki kalabalık mürettebata bakan meraklı gözlerin eşliğinde ilerlemiş, ziyaret yerine yaklaşmıştık.

—Aha ziyaret göründü, dedi, Nusret arkasındakilere dönerek.

İleride yüksekçe bir yerde toprak tarihi bir yapı, yanında küçük bir kervansaraya benzer bir kalıntı ve bölgenin etrafında sıralı çamlar... Bölgenin aşağısında

durduk ve eşyaları indirip bir kısa yokuş yürüdük. Hacı Bekir:

—Önce bir su içelim mübarek yerden şöyle kana kana, ciğerlerimiz yandı!

Gürül gürül akan iki çeşmeden yanımızdaki krom bardakla su içtik. Sonunda görebilmiştim ziyareti. Gruptan ayrılmadan bir an önce içeriye girmek, ne var ne yok görmek istiyordum. Ziyaret; büyük bir ana kapıdan girişten sonra uzun bir koridor, iki oda büyüklüğünde bir mescit, mescide giden yolun sağ tarafında duvarda mermerden işlemeli bir kapı, koridorun devamında ise bir mağara, mağaranın girişinde önü tedbiren kapatılmış bir su kaynağı. İçeriyi gezmiş, mescitte dualar etmiş, soğuk sudan içmiş ve bu ritüellerin sonuncusu mağaranın girişine gelmiştik. Anlatıldığına göre mağaranın devamında bir geçit vardı, tek tek geçecektik. Geçidi aştığımızda nereden çıkacağımızı kestiremiyorduk. Bir tören edasıyla dizilmiştik mağaranın önünde. Şerife teyzenin, bu geçitten geçenlerin tüm günahlarının döküldüğüne dair bir hikâyeyi anlattığını duydum bir ara. Yan tarafımda daha önce oraya gelen kadınlardan birinin Şerife teyzeye çıkıştığı duyuldu:

—Tövbe de be kadın! Allah istemedikçe bir şey olmaz!

Önde Hacı Bekir, hanımı, Nusret, gelinler, kızlar, kuyruğun sonuna doğru ben, en sonda da Hacı Bekir'in büyük kızlarından biri olan iri kıyım Kiraz. Ben Kiraz'ın cüssesine baktım; ben geçerim geçmesine de Kiraz'ın Allah yardımcısı olsun, diye geçirdim içimden. Ah Kiraz Ah! Hacı Bekir'in evinin lokomotifi. Şerife Teyze'nin sağ kolu. Yaşı geçkin biraz. Çıkmamış kısmeti bir türlü, istemeye gelen birkaç nursuzu da o beğenmemiş. Görüntüsünün aksine dokunaklı bir sesi var. Bazen ayrılık türküleri söyler, bazen maniler dizer köylünün kına gecelerinde. Küçükken ikili kirazlardan küpeler yapmış mıdır kulaklarına, uğrun uğrun sevdiği bir yiğit olmuş mudur? Bilinmez. Ben yürürsem o da arkamdan gelecek. Uzun bir tünel yolculuğuna başlar gibi atıyorum adımlarımı. Duvarların nemi zaman zaman ellerime değiyor, önümden ilerleyen geçit piyadelerini zar zor seçiyordum. Korktuğum akşamlar, ettiğim dualar geldi aklıma, türküleri unuttum. Birkaç dakika süren karanlık yolculuğumuz, büyük bir kaya parçasının altında kapı haline getirilmiş bir yerden dışarıyı, gökyüzünü görebildik. Herkeste derin vadinin üzerindeki tahta köprüden karşıya geçebilen savaşçılar gibi huzurla karışık bir zafer sevinci vardı. Birden arkamızdan bir ses geldi:

—Kiraz çıkmadı geçitten!

Şerife teyzenin yüz hatları gerilmişti. Gözleri dolup dolup boşaldı. Yan taraftaki kayalardan birinin üzerine oturup ellerini dizlerine vurup:

Vay kara bahtlı kızım, yoksa yedi uyurlara mı karıştın?

Şerife teyzeyi sakinleştirmeye çalışırken yanımdakiler, Nusret yerinden fırlayarak geçide tekrar girdi. Bir süre sonra dönmüştü; ancak yanında Kiraz yoktu. Telaşımız daha da artmıştı. Şerife teyzenin hıçkırıkları daha da bir yükselmişti.

—Geçitte yok, dedi Nusret.

"Geçidin ortasında yan tarafa dar bir yol ayrılıyor, oraya sapmış ve kaybolmuş olabilir; ancak zayıf ve hızlı biri girip çıkabilir oraya. Ayrılan yolun sonu nereye çıkıyor bilmiyorum." dedi sonra.

Herkesin bir anda bana baktığını fark etmiştim. Elim ayağım titriyordu. Kayalıklarda kurumuş bir yalangı otu buldum, dallarını budadım. Bir destek aradım belki, yoktu. Hızlıca girdim geçide. Hiç kimse yoktu geçitte. Sonra Nusret'in dediği yan taraftaki geçidi buldum. Koca orduları yenen ben, kalakalmıştım ortada. Tek dayanağım elimdeki yalangı otu. Kiraz'ı bulmalı ve Şerife teyzenin ağıtlarını dindirmeliydim. Ah Kiraz ah! Gövdesi kalın, fikri ince kız! Hangi kayanın ardında, hangi kurdun tuzağındasın? Biraz ilerleyince gelen iniltilerden yarı baygın yatan Kiraz'ı buldum. Kiraz korkmuş, kendini kaybetmişti. Alnı terliyor; tam bir şeyler söyleyecek gibi oluyor ama konuşamıyordu.

—Kiraz! Kiraz! Kiraz!

Kendine geldiğinde hâlâ titriyordu Kiraz. Uzattım yalangı otunu, tuttu ucundan. Ayağı takılıp birden yere düştü. Kalk Kiraz! Söylediğin yanık türküler, işlediğin mendiller, kına tepsileri özler seni. Şerife teyzenin hamuru leğende kalır, ekmeği tandırda, Hacı Bekir'in çatısı çöker. Kiraz mevsimi sensiz geçer, sensiz düşer cemreler toprağa. Canlandı Kiraz'ın gözleri. Yalangı otunun rehberliğinde yürüdük. Takip ettik zayıf ışığı geçidin çıkışına kadar. Herkesin bizi görmesiyle bir sevinç yayıldı ziyarete. Kiraz hâlâ titriyordu.

Dönüş yolculuğu ne zaman başladı bilmiyorum; keçi kurban oldu mu, Nusret gözlükleri taktı mı, kaç Yenice yaktı? Hatırlamıyordum. Kırık römorkta ara ara uyuklamışım. Gözlerimi açtığımda Şerife teyze omzumu sıvazlayarak, sen bir kahramansın, der gibi bakıyordu.

Eve dönerken bir ara Hacı Bekir'in bir şeyler anlattığını hatırlıyorum:

—Yedi Uyurlar olarak bilinen Yemliha, Mislina, Mekselina, Mernuş, Debernuş, Şazenuş, Kefestatayuş; yani mağara arkadaşı olarak bilinen yedi inançlı genç ve köpekleri Kıtmir, Dakyanus'un zulmünden kaçıp bu mağaraya sığınmışlar. Gözlerini açtıklarında tam üç yüz yıl geçmiş. Üç yüz yılın geçtiğini Yarpuz'un o devirdeki esnaflarından birine bir madeni para uzattıklarında anlamışlar. Allah, onları sadakat ve sabırla teslim olduklarından burada saklamış.

Uyuyup uyuyup uyandım dönüş yolunda. Kesik kesik düşler gördüm; kiminde korktum, kiminde kahraman oldum, unuttuğum türküleri hatırladım.

Ziyaret çok geride kalmıştı. Kiraz, sessizliğe bürünmüştü. Traktör, sürülmüş tarlaların arasından bozuk asfalttan köye yaklaşıyordu. Nusret, bir cigara daha yaktı.

Burnumda yalangı otunun hapşırtan kokusu, içimde ziyaretin çocuksu huzuru vardı.

Mehmet OSMANOĞLU

LÂL MELÂL

I.

Ben mi suçluyum şimdi şehlâ nigâhı varken
Bu dümensiz geminin acep kimdir kaptanı?
Bu hüznün sebebini uzaklarda ararken
Yanıbaşımda buldum kalbimi sızlatanı.

Uzak menzilden geldim, sofrasında yer açsa
Gönül incilerinden derunumu doyursam.
Bu utangaç dileğim makamına ulaşsa
Gözü üstümde kalsa, ben gölgesinde dursam.

Çekinmese, söylese, beklemeyip lâl-melâl...
Biliyordu aslında ona olan meylimi.
Yetsin artık kalmadı, şu dizlerimde mecal;
Buruşturup atmasa, nâzende hayalimi.

Naz edip bunca vakit açmadı nikâbını,
Çevirmedi bahara kasvetli güzlerimi,
Gözlerinde toplayıp göğün âfitâbını;
Mahkum etti geceye p/uslu gündüzlerimi.

Ay kaç defa dolunay, kaç kere hilal oldu,
Onsuz kaç mevsim geçti üzerimden saymadım.
Bir onun sesi kaldı, tüm sedalar kayboldu.
A'mâ-i asam olup gayrısını duymadım.

Akşamlar inse yine, perdelense âsuman
Mehtâbı bir tül gibi ufuklarımı sarsa...
Baş başayken onunla durur nasılsa zaman,
O yine büyüleyen gamzesiyle susarsa...

Bir sonu vardır elbet bu gamlı bekleyişin,
Yolların bir yerinde bulurum izlerini.
Alıp nurunu gelsin, ay'ın ve de güneşin
Bir de yeşil koyların mavi denizlerini.

Bilmem dayanır mıyım bu görkemli vuslata?
Kalbim yerinden çıkar belki onu görünce.
İşte halim ortada, lüzum yok izahata;
Can serpilir yüzüme nazarını sürünce...

II.

Suçlu bendim elbette, ne etti ki nigâhı?
Bir hicabın ardından öyle b/akıp dururdu.
Evet oydu karartan her aydınlık sabahı,
Lâkin o farketmeden çıngılar sa/vururdu.

Yoktu benden haberi, ben y/anardım öylece.
O rahşan çehresine göz koyardım uzaktan.
Misafiri olurdum bir kuytuda her gece,
O uyumuş olurdu, kor gözleriyle çoktan.

Bilmezdi ve görmezdi ona meylettiğimi,
O benim kuruntumdu, derdimi bilir derdim.
Salardım bir tülbente sarılmış dileğimi,
Çöle düşen aksinin arkasından giderdim.

Demirdendi nikabı, nasıl açılsındı ki
Kasvetli sonbaharım nevbahara evrilsin.
Güneş, onun göğünde asılıydı tek sanki...
Yıldızlar parlamayı, o olmadan ne bilsin?

Onun ülkesinde ay, her daim dolunaydı.
Geceye kandil y/ağar, esrik gezerdi mehtâb.
Sermest akşamlar boyu musikiler o'naydı,
U/tanır gizlenirdi, o yürürken âfitâb.

Her akşam indiğinde s/islenirdi âsuman,
Karanlık, yorgan gibi üstüme örtülürdü.
Kan kırmızı yarama merhem sunardı zaman,
Titreyen du/dağımda tebessümler ölürdü.

Bir sonu vardır elbet bu gamlı bekleyişin,
Yolların bir yerinde bulurum izlerini.
Alıp nurunu gelsin, ay'ın ve de güneşin
Bir de yeşil koyların mavi denizlerini.

Bilmem dayanır mıyım bu görkemli vuslata?
Kalbim yerinden çıkar belki onu görünce
İşte halim ortada, lüzum yok izahata;
Can serpilir yüzüme nazarını sürünce…

Haşim KALENDER

UMUT VE UNUTUŞ - III

Bu kirli dünyada, özüyle temiz,
Olmayı unuttuk, olmayı kardeş.
Şöyle alnımız ak, yüzüyle temiz,
Gülmeyi unuttuk, gülmeyi kardeş.

Baktım gidişata, çıktı çığrından.
Cenabet dolaştık, şehit bağrından.
Sevdik sarıldık ya, Allah uğrundan,
Ölmeyi unuttuk, ölmeyi kardeş.

Şeytanlaştık adi nefse uyarak.
Aç açık görmedik, mala kıyarak.
Yatıp dam üstünden, yıldız sayarak,
Kalmayı unuttuk, kalmayı kardeş.

Zalime göz yumduk, çıkmadık karşı.
Edepten hayâdan, bihaber çarşı,
Yetimin gözyaşı, titretti arşı.
Silmeyi unuttuk, silmeyi kardeş.

Basite alırken, kıldan inceyi,
Lağıma buladık, gülü koncayı.
Kör düğüm eyledik, kör düşünceyi,
İlmeği unuttuk, ilmeği kardeş.

Sabrı tükenenler, yıktı bendini.
Düşünceyi silen, bozdu andını.
Fetva keser iken, kendi kendini,
Bilmeyi unuttuk, bilmeyi kardeş.

Bir dini bin ettik, bin çeşit grup,
Zamanı bekledik, ölüme kurup.
Beş vakit çağırdı, huzura durup,
Kılmayı unuttuk, kılmayı kardeş.

Kazanç karışmadı, alında tere.
Yemini bozarak, yattık yaş yere.
Gönül Kâbe idi, yıktık bin kere.
Almayı unuttuk, almayı kardeş.

Çalıya takıldı, yırtıldı fistan.
Öğüt kar etmiyor, hükümsüz destan.
Hayırı Allahtan, şerri nefisten,
Bulmayı unuttuk, bulmayı kardeş.

Görünmez aşikâr, Hakkın baktığı.
Zaman farelerin, yılan soktuğu,
Ayağımız kaydı, dostun taktığı,
Çelmeyi unuttuk, çelmeyi kardeş.

Kapamıştık açmış idik çağları.
Bozmadık mı? Birlik olup ağları,
Âşık olsak Ferhat gibi dağları,
Delmeyi unuttuk, delmeyi kardeş.

Ermeni'yiz dedik, uçtu ermeni.
Terörle bitirdi, dizde dermanı.
Hadsizlere dedem, gibi fermanı,
Salmayı unuttuk, salmayı kardeş.

Nefisle hükmettik, habersiz Bir'den.
Kurtçuklar ürettik, kup kuru yerden.
Bir adım varana, on adım birden,
Gelmeyi unuttuk, gelmeyi kardeş.

Sadakati çıkar, girdi bitirdi.
Haset bin katarak, lafı yetirdi.
Motor sürdü, biçer biçti getirdi,
Yolmayı unuttuk, yolmayı kardeş.

Kalender zamanın, esvabı yırtık,
Örtülene caka, satıyor sürtük.
Yoksulun, yaşlının, kapısı örtük,
Çalmayı unuttuk, çalmayı kardeş.

Gökhan GÜRSES

MİNDER

İnce oyayla süslemişti minderin yüzünü. Gecenin yüzüne işlenen ay ve yıldız gibiydi süslemesi. Suya vuran ay ışığı yahut yakamozdu gördüğüm. İnsan sevdiğine direkt söyleyemediği şeyleri bir eşya aracılığıyla ifade eder. Mana yüklerdi bir havluya, yeri geldi mi yastığa, mindere…

Aşkın sınırı olur mu ki? Çekip aldınız bir insandan dilini, elleri boş durmaz ya? Elleri konuşmaya başlar bu sefer: Ya bir resim çizer, ya bir şiir yazar ya da bir işaret olur. Gözlerini aldınız, sesi ne güne? En dertli şarkıyı mırıldanmaz mı? Yakmaz mı içten bir türkü? İnsan yandığı kadar insandır ve acı çektiği kadar! Ayaklarını kestiniz, hayallerinde koşmaz mı sanırsınız?

Elleri değmişse o mindere sevgilinin, baş tacı olmaz da ne olur o minder aşığa? Armağanı bu olacaktı sevdiğine kadının. Elleriyle hazırladığı bir minder… Heyecan bastı birden kadını, düşüncesi bile kalbini göğüs kafesini delecek şekilde attırıyordu. Minderi aldı bastırdı göğsüne. Sanki sevdiğini bastırıyordu kalbine. Onun kokusunu duyumsadı birden, varlığını hissetti kemiklerine değin. Daldı gitti hayallere, ince ince işliyordu sevdiğini kalbine. Yüzünün her bir hattını aklına kazıyordu. Kör bir adamın elleriyle yoklaması ve ezberlemesi gibi yüzünü bir insanın, o da öyle ezberliyordu sevdiği adamı.

Safdille işlemişti minderi. Katışıksız bir sevginin tezahürü olacaktı minder. Bir kalp işlemişti; kıpkırmızı, gül kırmızısı… Kalbin ortasına da aşkın tecelli ettiği süveydayı siyah bir nokta ile belirtmişti.

Anlayana sayfalar dolusu aşk sözcüğüydü bu nakış. İçe işleyen bir yanı vardı, kalbe değen bir tarzı ve saygıyı hak eden bir tavrı… El işi, kalp işiyle birleşmişti bu minderde ve bir aşkın somut hali olmuştu.

İnsan sevdiğine aldığını, ona adadığını, ona verdiğini o kadar özel görür ki ve ona o denli anlam yükler ki! Onu görebilmek ve anlayabilmek de hakikaten herkesin harcı değildir. Kadın yüreğini koymuştu o kalbe. Ömrünü nakşetmişti sevdiğine. Hoyrat elde gül büker boynunu. Gülü incitmemek de inceliktir. Gülü anlayabilmek de hünerdir. Aşksız olursa her şey yavan olur, aşkla olursa işte o zaman saman çöpü dahi gül olur.

Ömrünün en güzel nakşları revan oldu kadının yüreğine. Akan kan değildi damarlarında kadının, boydan boya uzanan damar değildi. Her hücresinde adam vardı. Kâh damar olup boydan boya sarıyordu kadının adama olan aşkı, kâh o damarların içinde akan kan oluyordu ve can veriyordu yeninde yine kadına. Kadın divan şiirinin gazelhanıydı, adamsa onun gözünde beytü'l gazeldi. Hiç konuşmadılar ama sözlükleri devirdiler o suskunlukta. Cümleler; aşkın en yalın haliyle raks ediyor, her türlü samimi mana dolup dolup geliyor, taşıyordu kalpten. Artık öyle bir şahikaya varmışlardı ki; kim kimdi, ne neydi bilmiyorlardı. Cism ü cana bile ihtiyaçları yoktu.

Kadın utana sıkıla uzattı kalbini adama, kalbin içindeki siyah noktaya kilitlendi gözleri adamın.

Aldı gitti adamı kalbin içindeki siyah nokta. Nerede olduğunu anladı; süveydada olduğunu, orada saklı durduğunu… Kadının, dolayısıyla da âlemin özü olduğunu… Kadındaki yerini, yıllardır aradığı istikametini, kıblegâhını, secdegâhını… Bir ürperti geldi canına, saçından ayağına kadar. Ruhu seyyarelere uçtu, aklı gitti başından, kalbi dondu. Yer ve gök arasında her ne varsa hareketsiz kaldı. Mindere nakşedilen kalp atıyordu tek. O çarpıyordu hayat adına. Aşkın tecelli ettiği o küçücük siyah noktada can vardı.

Adamın gözleri belli belirsiz doldu. Şairin, "Müjgânla ben ağlaşırız." dediği demdeydi.

Bıçak soksanız kalbine kanı akmazdı, canı çıkmazdı. Sesi… Hem pervane değil miydi ki sevdiğine? Yansa ne olacaktı ki? Vuslat yolunda ateşten mi kaçacaktı? Yusuf kuyudan çıkıp sultan oldu Mısır'a. Züleyha, Yusuf'tan çıktı yola, hakka vardı. Hakeza Leyla…

Bir ah çekti adam yüreğinin derinliklerinden. Bu öyle bir ahtı ki şimşekler çaktı gökyüzünde; yanardağlar infilak etti yeryüzünün farklı noktalarında, dağlar sallandı. Kadın yâr sarsıntısı içindeydi.

Adam elini tuttu kadının, avucunun içini öptü. Canı ne ki kadının? Kuş olup uçtu kadının canı adamın elinde, minderdeki kalbin has dalına kondu.

Derler ki, o günden sonra adamın baktığı her can tutuşurmuş yangın yangın ve küle dönermiş anında. Sonra o yangını söndürmeye çalışan minnacık bir kuşun, gagasıyla su taşıdığı rivayet edilirmiş yangına...

Burhan Kâzım ÇALIK

MEÇHUL LİSANLAR KONUŞUR SAÇLARIN

sönmesinin önünde elde kalan son ışığın
esen rüzgâra engel tuğlaları balçık duvar
mumun cılız alevinde yaşama belirsizliği
şiire gizlenen hüzünlerin canlandığı yuvar
en kavurucu yanmayla birlikte buz gibi soğuma
çelişkilerin pençesinde sıkışmış ikilem kahrolası
ölüm vedası öze yaklaşılan, en çok saflaşılan
hayalle gerçeğin, umutla serapların çatışması

avunmanın ruh hali, yanılsama aynı zamanda
bîzar bir geçmişin kızıl gelincik sagusu
cennet, belki de tatlı rüyalarla karmaşık
mavi yeşilliğin vurgusu.
yorgun takaların salındığı ûcra liman
sonsuzluğun özleminde "anlayan" hayatlar
evren görünüşünün parlak çizgisi yaldızlanan
işaret dağlar, sular, yılkı atlar

doğa sanırım hakkımızda güzel düşünüyordu
cömertçe sermişti önümüze olanca harikasını
beste çalan sesini ilk kez duymuştun
ormanların müzisyen sakasını

eymir yüzeyinde kaydırmayı basık elips taşları
öğrendiğin zaman, sevinmiştin masum çocukça
bisiklet sürmüş, yürümüş, süt mısır yemiştin
mutlanmıştın oldukça

sabah beri olta atıyordu balık tutmak için insanlar
toplandılar bir yaz yağmuru başlayınca ansızın
yüce ağaçların göğü kaplayan yaprakları altında
biraz sabırsızdın

tılsımlı gölde yayılır eş merkezli sakin halkalar
uzamış sazlığa saklanan yavru ördekler uçuşur
bana iyi gelen neşeli tavırlar özgün yaratılış
saçların, meçhul lisanlar konuşur

Yaren KAYIP

WAR HORSE

gece, aysız
ve gözlerin kara ayaklarım buz gibi
kanat açmış bekliyorum yamaçlardan
kanı tere katarak koşup gelen sesini
içimde köpek uluması gibi bir ağıt
sarılıp düşsek sesinle bulutlara
korku yavuz hırsız çitlere
takılan yabancı biri

ve kalbine çöktükçe gıcırdıyor kemiği
var olduğu günden beri sevda yüzü görmemiş
nemli bir tavanda sallanıyor gölgesi savaşların
yalayıp süpürüyor bir uğultu yerleri
ve biraz daha bastırsa yağmur
çöktü çökecek canı

neyi bıraksa dökülecek parmak uçlarından
dursa yanacak kelimeler ve saç diplerinden
boca isyan, titrediği zaman nabız sırılsıklam
bıraksa düşecek yeryüzünün bütün kaleleri
hiçbir çatışma yetmeyecek ona yenilmek için
çünkü sevmek ölmektir vurdurunca boynunu
kuraklıktan çatlamış toprak o da bilmeyecek
yağmur mu bu yoksa göz suyu mu

hangi yöne dönse kendine yıkılır duvar
dağılır kafasına sıkmış askerin beyni gibi

Gülçin Yağmur AKBULUT

YOLCU

Merak ediyordu işte! Hangi kente gidiyordu bu otobüs, ya da hangi kentin hangi kasabasına?

Ne aradığını bilmeyen bir yolcunun aradığı şeyin hangi coğrafyada hüküm giydiğini öğrenmesi, pek de önemli olmasa gerekti ama yine de merak etti.

Anlatmayı denese anlatabilir miydi göğsünün içindeki sızıyı, sızının rengini ve boyutunu; hatta kaç metrekare yer kapladığını, gün içinde kaç defa, kaç parçaya bölündüğünü? Avuçlarında çırpınan bu arayışın hangi gökyüzünü, renklerin hangi tonuna boyadığını?

Şoförün hemen arka koltuğunda oturuyordu, kafasını geriye doğru çevirse kendinden başka herkesin uyuyor olduğunu görecekti. Tuhaf bir yabancılık hissine kapıldı. Bilinmez bir bulutun içinde kaybolan yağmur damlası gibi afallamıştı. Oysa bedenini uykunun kollarına bırakmak yerine, gecenin dağıttığı güzellikleri toplamak, ne kadar da zevkliydi. Ayrıca uykuya yenik düşmek, aradığı huzuru bulma şansını kaybetmesine sebep olmaz mıydı?

Bu yolculuğun nereye olduğunu bilmediği gibi kaç gün, kaç hafta, hatta kaç ay süreceğini de bilmiyordu. Aradığı şeyin gölgesine rastlayana kadar da bitirmeyecekti yolculuğunu. Değil aylar, yıllarca sürse de ötelere yaptığı bu sancılı seferin ardı arkası kesilmeyecekti.

Aşk mı kokuyordu gecenin şehla bakan gözleri, yoksa güneşten aşırdığı renklerle yaralı bir ceylanın hıçkırığını mı onarıyordu. Geçmişin boşluğu, geleceğin umudu birer birer ilmiğini dokuyordu asfalt yollara.

Bindiği kaçıncı otobüs ya da uğradığı kaçıncı otobüs terminali olduğunu kestiremiyordu artık. Bazen o maviye yaklaştığını hissediyor ama bir türlü göremiyordu. Fakat çok iyi bildiği bir şey vardı ki; o da, içindeki boşluğa sebep olan o sürgülü, kara kapıyı bulamadığıydı. Ve yine çok iyi biliyordu ki yerle gök birleşene kadar o sürgülü, kara kapıyı aramaktan vazgeçmeyecekti. Adını bile koyamadığı mavi huzur, o kara kapının ardında kendisini bekliyordu. Er ya da geç onu bulacak, elleriyle açtığı göğüs kafesinin içine, o maviliği tutsaklayacaktı Ziya.

Neydi acaba aradığı şeyin ismi? Aşk mıydı, yoksa bir yağmur damlası mıydı anne şefkatinde akşamın eteklerinde bekleyen? Belki de kilitli bir sandığın içinde saklıydı mavilik? Kendini eksik bırakan bu varlığın eşkâlini bilmiş olsa, onu bağlı olduğu yerden koparıp almak çok daha kolay olacaktı, bunu biliyordu.

Ne kadar da zordu, bilmediği bir baharı her mevsimin içinde sorgulamak. Saatini hangi iklime ayarlamalıydı? Bir dağ olsa, en zirvesine kadar tırmanacak; değirmen olduğunu bilse, rüzgârla koşup pervanelerinin girdabına kapılacaktı.

Saatine baktı. Vakit sabahın üçünü gösteriyordu. Gökyüzü, siyahî bulutların arasından birilerine öfkelenmiş gibi gürlüyor, yol kenarında bekleyen ağaçlar, rüzgârın uğultusundan ayakta durmakta zorlanıyordu. Otobüsün buğulu camlarında, geçmişten iz bırakan anılar sinemasının tekrarı vardı. Bir geçmişi kucaklıyordu Ziya, bir de geleceğin yüklükte bekleyen sürprizler bohçasını. Yalansız bir sözcük döküldü dudaklarından istemsizce: "Anne!" Nasıl da özlüyordu, ufukta kendine gülümseyen şefkatli annesini. "Annem!" dedi bir kez daha. Yüreğinden seslenen garip bir hasret türküsü.

Kuvvetli bir çarpma sesiydi Ziya'nın son hatırladığı. Kalkmak istediği yerden bir türlü doğrulamadı. Yolun yorgunluğuna dayanamayıp uykuya daldığını düşündü. Kâbus mu görüyordu yoksa? Neden ayaklarını oynatamıyordu? Başında uğuldayan bir şeyler olduğunu hissetti. Kafasının altından sızan sıcak ıslaklık ellerine değdi. Kafasının kanadığını düşünüyor olsa da, karanlığın koyuluğunda düşündüğü şeyin doğruluğundan emin olamadı. Ambulans ve polis arabalarının siren sesleri birbirine karışırken, her şeyin bütün bütün karardığını anlayamadı.

Ne kadar uyuduğunu bilmiyordu. Gözünü açtığında beyaz üniformasıyla başında bekleyen bir hemşirenin kendisine serum taktığını gördü. Şaşkın bakışlar altında ne olduğunu anlamaya çalıştı. Hemşire, onun konuşmasına fırsat vermeden kaza geçirdiğini, müşahede altında tutulduğunu söyledi.

Öteki olmak neyi değiştirir veya ötelerde olmak? Hayatın yeknesaklığındaki herhangi bir musibet ya da minik farklılıklar yaşamın anlamını değiştirmeye yetmez miydi? Aradığı huzur uzakta değildi, kendi içindeydi. Yeni hayatına başlayabilme umudu ile başını pencereden tarafa çevirdi. Yeni yağmış kar billurluğundaki bembeyaz bir bulutun pencereden geçtiğini gördü. Bulutun fonu, masmaviydi.

Ayfer YILDIZ

NERDESİN

Kara kışı gördüm yaz ortasında,
El âleme bahar geldi nerdesin?
Terk ettiğin günün tam ertesinde,
Azrail canımı aldı nerdesin?

Hasretim ant içmiş, sabahım doğmaz.
Belki katlanırdım kibrine değmez,
Karanlık kalbine bu Leyla sığmaz;
Ayrılığın yükü deldi nerdesin?

Kördür düğümlerin gizli bilgisi,
Çare denen sözün öldü algısı,
Leke doldu ruhum sende silgisi;
Üzerimde izin kaldı nerdesin?

Bir misyonun vardı şu kör gözümde,
Nefretin yeri yok şükür özümde,
Ölüm adımızı okur bizim de
Beşeri zamanım doldu nerdesin?

Kendime ağlamam amma garibim,
Adsız fırtınadan kalan harabım.
Sanmayasın çölde kuru serabım,
İki damla yaşım seldi nerdesin?

Yıldız idim çer çöp sandın reva mı?
Dünyadan da hızlı döndün reva mı?
"Ben ateşim derdin." söndün reva mı?
Pembe tozlarımı kara çaldı nerdesin?

Mustafa IŞIK

BİTMEMİŞ BİR ŞİİRİN ORTASI

kara gözleriyle bir geyik
su başında / yerle gök arasında
yedi dağın eteğinde
sana çok benzeyen peri düşünde,
canhıraş sesiyle bir üveyik

başımı kaldırdım, dağlar yüksekti
çok uzak menzildi göğsün,
kaçış mı balığın karnına
saklanmak dağlar ardına,
canım canına sığınmak istiyor
ulaştırsın beni bir ala geyik

yakıştırmadım, kırılganlığımla
dünya denen bu kamburu, sırtıma
göğe soralım kuşların hesabını

bir anıyım, tozlanırım
habersiz giden güz yaprağında

kim durduracak şimdi zamanı
koynumda on parmağıyla iki eli
biri beyaz / biri siyaha boyalı

yudum su gibi içildi güneş
cam ardı yağmurla ıslanmaya
çatlamış toprak hevesli

ey kırk yamasıyla penceremiz
açıl, göç vaktine az kaldı.

Nurkan GÖKDEMİR

SUS BAHAR VE UMUT

Pencereden sokağa ve karşı evin bahçesindeki çiçeklenmiş ağaçlara hayranlıkla baktı. Müjde yüzlü mevsim, gizil bir telaşa bürünerek gelivermişti yeryüzüne işte. Yoksa sezinlemiş miydi ardı sıra gelecek apansız âlemi karayı kışı? Ondan mıydı farklı gelişi ve telaşı, kim bilir? "Nasıl bir bahar?" dedi sessizce.

Büyüleyici renkler ve ışıyan görkemle dolu bir bahçeydi. Gözlerini okşayan bu güzelliğe derince dalıp gitmişti. Kuş gibi hafiflediğini hissetti ve esridi birden… Gerçeğin esaret zincirlerini gizil ruh gücüyle kırıp baharın rengârenk öyküsüne uçuruverdi özgür düşlemini. İşte şimdi, muhteşem bambaşka akan bir şenliğin içindeydi! Ne güzel!

"Özlemli doğa, sevgili bahara arzuyla upuzunca kollarını açmıştı. Umutla müjdelerle beklenen o müthiş kavuşma... Yeryüzü cümbüştü, öteydi. Rengârenk, ardı sıra patlıyordu toprakta özce dolu tohumlar. Dallardaysa coşkun ve tomurcu kutlamalar. Misce salınıyordu havaya dirim çağrılı rayihalar. Esrik rüzgârların nefesiyle salınıyordu filizlenmiş dallar. Allı sarılı, yeşilli morlu süslenmişti bahar. Güneş yeryüzüne bambaşka gülümsüyordu. Mavi huzurdaydı gökler. Umutlar gönençliydi. Dallarda ve göklerde sürüyle kuşlar neşeyle sevi şarkıları söylüyordu. Diğer yercil canlar da onlara eşlik ediyordu. Delişmen sular çağlayarak karışıyordu bu ahenkli koroya. Davetkârdı eşsiz güzelliğiyle doğa. Göz alıcı parlıyordu öz/dirim tüm varlığa…"

Pampuş'un o şirin "miyaavv" sesiyle birden gerçek âlemine dönüverdi... Ne de güzeldi düşler, huzur doluydu. Ya gerçek âlem? Tuhaf ve bungundu. Sokakları şehirleri düşündü ve koca yuvarlak yaralı dünyayı… Sıra dışı bir bahar yaşanıyordu. Fakat bu renkli bahar tablosunda insanlar yoktu. Doğadan epeyce uzaktaydılar. Beklenmedik ürkünç bir hadiseyle bir anda betonlara hapsolmuşlardı. Yalnız, yollar ve sokaklarda birtakım maskeli, korku dolu siluetler görünüyor; sonra hızla kayboluyordu. Dört duvar tutsaklığındaysa bahara özlemli solgun gölgeler dolaşıyordu. İçre âlemlere hüzünler dolup taşıyordu. Bir anda nasıl da değişivermişti akış, zaman ve döngü? Akıllar durmuştu adeta. Ruhlar donmuştu daha ilk mevsimin başında… Nedendi? Ne olacaktı bundan sonra?

Kimse bir şey bilmiyordu. Evlerdeki 'zehirkara teknokutular' korku, telaş saçıyor; ölüm ve kıyamet tellallığı yapıyordu. İnsanlar birbirlerinden oldukça uzaktı iletişimlerinde. Hep sayrılık, önlemler, korku ve ölüm üzerine konuşuyorlardı. Dualar, helalleşmeler, acı dolu sözlerle birbirlerini bunaltıyor; adeta sözleriyle öldürüyorlardı. Tüm hayata telaş ve korku egemen olmuştu. Bütün bunlar, artık onu da çok bunaltıyordu.

"Meçhul, hayata hiç bu denli dâhil edilmemiş, sorgulanmamıştı." diye düşündü… Yarın/lar ne olacak/lar: Hiç…? Hayat ve ölüm, şimdiye değin, hiç böylesine iç içe hissedilmemiş düşünülmemişti. Bu tuhaflıklar, şaşkınlıklar ve korkular nedendi? Ruhu üç günlük dünya hayatına kaptırmaktandı belki; kendinden alabildiğine kaçıştan, ölümden ve ölmeden önce ölümü yaşamamaktandı belki de… Meçhulün ürkünç sureti dolaşıyordu gece düşlerinde bile. Hayat altüst olmuş, her şey kâbusa dönmüştü birdenbire. Şimdi insanlar korku ve suskunun egemenliğindeki evlerinde, tecrit edilmiş büyük yalnızlıklarıyla baş başaydı... O da biricik oğlu ve Pampuş kedisiyle… Tüm dünya modern ölüm hücrelerine hapsolmuştu. "Evsizler, yurtsuzlar, sürgünler ve kovgunlar dışında!.. "

"ve işte özgürlük (!) evcil/leşti/rilmişti / yaşasın/dı sonunda!
şimdi özgürlük pencere genişliği/ydi / yalnız sayrı ve sus/ca

yaşasın ölüm! / ve yaşasın gizil infazlarla /kurgu sayrılıklarla
can çekişen zavallı / kan kızılı kin karası / bu bahtsız Dünya!"

Düşe/yazdı birden böyle bir şiir us/ulca defterinden… Gün âleme dalıp gitmişken… Artık toparlaması gerekiyordu, çünkü çok dağılmıştı düş/ün/leri, yorgundu. Yavaşça kalktı, odanın içinde biraz dolaştı, pencereden dışarı baktı. Şaşkındı hayat… Yer, gök, ağaçlar, kuşlar da şaşkındı fakat coşkuluydular da… Doğa, şehirler, parklar, hiç bu denli insansız olmamıştı. Masum canlar da hiç böylesi özgür olamamıştı, ne hoş! "Tüm gariplik ve esaretlere rağmen yine de güzel şeyler oluyor, hayat acı tatlı devam ediyor işte!" diye düşündü. Umut hep vardı, asla yitmemeliydi, bizi hiç terk etmemeliydi.

Yüzünde şimdi bir tebessüm belirmişti. Mahzunca duran oğluşuna ve Pampuş'una sevgiyle sarılarak, "Yaşam devam ediyor ve birlikteyiz, ne güzel! Hiç üzülmeyelim, umutta kalalım, bu günler geçecek inşallah. Öyle değil mi benim güzel canlarım?" dedi. "Nefes alabiliyorsak, hâlâ hayat doluyuz demektir. Ve biz inanıyoruz ki Yaradan ne yücedir, tüm varlığa nefes verendir. Her şeyi gören, bilendir. Güzel/i dileyenle beraberdir. O, 'umut ve sevgi'dir."

Bu güzel düşünceler, içini birden huzurla dolduruverdi. Kalktı, evin esaret kokan penceresini hızla açtı, ardından sokağa ve tüm insanlara seslendi: "Selam herkese! Şimdi beni dinleyin lütfen! Ölümü birlikte güzelce dirilttik değil mi, kutlarım hepimizi! Biraz da hayatı diriltelim ve kararmış kalplerimizi! Sevgiyle umutla 'bir olma vakti' haydi! Açalım esaret pencerelerini hayata! Baharı kucaklayalım düş kollarımızla! Hep birlikte seslenelim dünyaya:

"Şer gitsin, umut rengârenk gelsin. Şer gitsin, hayat yeniden gelsin."

Her şeye rağmen dirim dolu, rengârenk Bahar!
Her şeye rağmen gizem dolu, tomurcuk Umut!

Ersin KARTAL

AĞLAYALIM BİR GÜN

Işı sevgilim, hışmıyla yağan bir barut gibi ışı!
Sessizlik gri bir güldür, onu düşür omzundan.
Gölümde hala esrik gölgenin keyfi salınışı;
Eksildim paldır küldür, benimdir o kara zindan.

İstersen sözleşelim ve ağlayalım bir gün,
Ağlamak ki bir dildir, sökmesi hiç zor değil.
Göğsümde, savurduğum üzgün kapkara vir'gül;
O zindandan kopmadır parıldayan kor değil.

Tren geçti, dümdüz olduk seninle bu raylarda
Bayram ayakkabısı gibi, hem yeni hem afili…
İnsan daha gri oluyor böyle garip aylarda,
Daha bir yaşamak aşığı, daha bir alengirli…

İstersen sözleşelim ve dağılalım bir gün,
Masadan sofrayı çek, yere düşsün kader.
Toprağa bulansın gül, başındaki morgrengi;
Diri tut, dağılmasın tek gönlündeki ezber.

Üşü sevgilim, anasından ayrı yetim gibi üşü!
Öksüzlük gri bir tüldür, söküp at omzundan.
Göğsümde topladığım sapsarı kumlu düşü,
Çekip kopardığımı bil, işte budur antioksidan…

Arif Olgun YEŞİLYURT

LEYLA'NIN ELLERİ

Leyla'nın elleri uzanır Necid çöllerinden,
Sen Leyla mısın? diye laf dolaşadursun,
'Kaysın diline düşmeyegör' der bir adam,
Bir leylalık ki konuşulur hicaz kervanlarında.

Kimse susuzluktan ölmezdi bu coğrafyada,
Garip kalmak ya da kula kulluk etmek en kötüsü,
Biz Leyla'yı gece bilirdik, Leyla Kafdağı'nda bir taht,
Zümrüdüanka'nın tüylerini giyinmiş emre amade,
Ve sırmalı ipekli öpüşler gönderen bin yıllık menzil.

Yüzünde aydınlık belirir Leyla'nın gözlerine bakınca,
Yazının icadıyla başlamadı belki aşk ama,
Yazılmış cümlelerin çoğu aşka kurban edildi Herat'ta,
Benim Leyla'm da sensin desem belki inanmazsın,
Ateşe düşmek Mecnunlara göreydi zaten.

Lal kıvamlı aydınlık belirir Leyla şehre girince,
İşaret parmağıyla gösterir Kays'ı bakışlar arasında,
Bezirgân ruhlu bir yüz dokundu Leyla'nın saçlarına,
Önce ölmeyi düşündü Leyla, sonra ateşi,
Kimseler ölmesin diye ateşi yaktı elleriyle.

Evet Leyla gönlümüzde hâlâ garip bir hüzzamdı
Fuzuli'den okuduk Kaysı ona güneş derdi,
Bizim Leyla'mız vardı, adını duyunca he-ce-ler-dik,
Kokusu gelirdi Bağdat'tan ya da Şam'dan,
Bir gün kendi gelecekti Leyla kaçarak çölden,
Ah Leyla keşke kavuşsaydık sen gelmeden.

Meral TABAKOĞLU TOKSOY

DEDEMİN HİKÂYESİ

Hayatımda derin bir iz bırakan, gurur duyduğum ve ömrümün sonuna kadar da sevgiyle saygıyla anacağım tek insan: Dedem. Çocuklarımın da onu tanımasını çok isterdim. Çocukluğumda dedemlerle aynı köyde, yan yana evlerde yaşıyorduk. Ablamın ve ağabeyimin okula başlamasıyla okula ulaşım sorunu da başlamıştı. Benim de okul yaşım gelince annem ve babam istemeyerek de olsa kasabaya taşınmaya karar verdiler. Dediğim gibi, bunu sadece bizim eğitimimiz için yapmak zorunda kaldılar. Ben en çok da dedemden ayrılacağım için üzülüyordum. Ağlamalarıma dayanamayan babam, beni sık sık köye getireceğine söz verdi.

Dedemin gözleri görmüyordu. Çoğunlukla onun gözleri ben oluyordum. Her gün koyunlarımızla ve onların peşini bırakmayan çoban köpeğimizle birlikte dağ tepe dolaşırdık. Yorulduğumuz yerde dinlenirken köpeğimiz de koyunlara göz kulak olurdu. Acıkınca da babaannemin hazırladığı azıktaki bazlamaları ve koyun peynirini iştahla yerdik. Orada yediğim peynirin ve ekmeğin tadını bir daha hiç bulamayacaktım. Dedem çok zeki, adaletli ve sevgi dolu bir insandı. Ben ona gördüklerimi anlatırdım, o da çocukluğunu ve bugünlere nasıl geldiğini… Onu dinlerken yaşadıkları beni derinden yaralar, boğazım düğümlenirdi. Gözleri görmese de dedem bunu hisseder, sarılıp alnımdan öperken de "Merhametli yavrum benim!" derdi.

Babam kasabaya taşınmamızdan sonra bana verdiği sözü elinden geldiğince tutmaya çalışıyordu. Zaten birkaç yıl sonra da kendim gidip gelmeyi öğrenmiştim. Bulduğum her fırsatta dedemin yanına gidiyordum. Dedem daha bebekken kaybetmiş gözlerini. Bilinçsizlik ve fakirlikten böyle olduğunu, annesinin kullandığı kocakarı ilacından kör olduğunu anlatırken bile öfkelenmez, kimseye sitem etmezdi. Hatta kızmak ya da sitem etmek bir yana, "Canım anam, bilse yapar mıydı?" diyecek kadar da erdemliydi. Çektikleri yoksulluğu "Bunu sizin anlamanıza imkân yok oğlum, Allah hiç kimseyi yoklukla sınamasın." diyerek anlatırken, o günleri yeniden yaşar ve gözleri dolardı. "Ne üst baş, ne de yatacak bir yatağımız vardı. Kilimin üstünde yatardık. Karnımız hep açtı. O yıllarda memleket de çok fakirdi zaten." derdi. O bunları anlatırken, acısını yüreğimde hissetsem de, öyle bir yokluğu tam anlamıyla anlamaktan uzaktım.

Yedi yaşına kadar böyle bir hayat sürdükten sonra, dedemin akrabalarından birine İstanbul'dan bir misafir gelir. Dedemin durumunu görünce, "izin verirseniz götüreyim de bir doktora göstereyim, birkaç ay sonra gene geleceğim o zaman getiririm." der. Düşünüp taşınıp göndermeye karar verirler belki bir çare bulunur da gözleri açılır ümidi ile. Adam dedemi alıp götürür. Okuma yazma bilmeyen kör bir çocuk, tanımadığı bir adamla, tanımadığı bir şehirde… Adamın niyeti dedemi dilendirmektir. Ondan her gün, mesken tuttuğu işlek bir caddeye gidip dilenmesini ister. Zaten kendi mesleği de dilenciliktir. Dedemi bu şekilde sömürmesine rağmen, kuru ekmekten başka bir şey vermediği gibi bir de az para getirdin diye döver. Yaz kış bir hasırın üstünde, üzeri açık öylece yattığını anlatırken "Benim yaşamam mucize oğlum!" derdi. Dört yıla yakın orada bu şekilde yaşar. Her gece ağlayarak uyuduğunu söylediğinde ona sımsıkı sarılır, o adama karşı inanılmaz bir kin beslerdim. Dedemse tebessümle benim başımı okşar,"Böyle üzülürsen anlatmam. Hepsi geçti oğlum." derdi. "Kendinizi hiçbir zaman çaresiz hissetmeyin. Kötülük edenlerin er ya da geç yaptıklarının bedelini ödeyeceklerini biliyorum. Kimisi burada öder, kimi de öbür tarafta." diye de eklerdi. Hiç umutsuzluğa düşmedin mi? diye sorduğumda ise, "Çocukken başkaydı ama büyüdükten sonra hiç umutsuz olmadım." demişti. Dedemin Allah'ın adaletine bu denli teslim oluşu, ağzından bir bedduaya da kötü söz çıkmayışı beni şaşırtırdı. Büyüdükçe fark ettim ki bu teslim oluş ve inanç esasen onun gücünün kaynağıydı.

Bu yıllar içerisinde, dedemin anne ve babası, perişan bir halde dövünüp dururlar. Hele de annesine hayat zindan olur. Bir gün kadıncağız tanıdığı birine yalvarır. Allah rızası için beni şehre, valiye götür diye. Taşıt yok, para yok ama bin bir güçlükle valiye giderler. Olanları anlatınca vali: "Sen deli misin kadın, insan tanımadığı birine çocuğunu emanet eder mi?" der. "Biz doktora götüremedik beyim. Doktora götürürüm dediği için verdik. Doğrusun, haklısın, lâkin fakirlik ve cahillik de çok zor. Ocağına düştüm beyim." sözünü söyleyince vali de duygulanır, "Sen git, biz araştırıp size haber ederiz." der. Bir süre sonra da dedemi bulup köye getirirler. Tüm aile bayram eder.

Dedem hiçbir zaman içine kapanmaz. Hayata her zaman sımsıkı sarılmış, kendisiyle barışık ve çalışkan bir insan. Köyde ne iş olsa çalışır çabalar ve kimseye yük olmaz. Onun söylediği her söz içime işliyor. Defalarca düşünüyor, empati yapmaya çalışıyorum ama ne derece başarılı olabilirim ki? Renkleri, gökyüzünü, denizi ve doğayı hiç görmemiş bir insanın yerine kendimi koyabilir miyim? Yine bir sohbetimizde öyle bir şey dedi ki beni can evimden vurdu: "Oğlum hayat dediğin nedir ki? Ne kadar yaşarsan yaşa, bir de bakıyorsun ki bitmiş. Seksen yıl geçti gitti işte. Sen baktın geçtin, ben de gözümü kapadım geçtim. Asıl önemli olan, gideceğimiz yer." Günlerce aklımdan çıkmadı bu sözleri. "Oğlum, insan sahip olamadığı şeyleri dert edip üzülürken hayatın akıp gittiğini fark etmiyor. Hâlbuki sahip olduklarını düşünüp onların kıymetini bilmeli ve şükür etmeli." der, sen en çok ne için şükrediyorsun diye sorduğumda, sanki soruyu bekliyormuş gibi hiç tereddütsüz ve içtenlikle; "Sizlerin, babaannenin, evlatlarımın varlığı, yani ailem için şükrediyorum. Sonra, sağlığım için, gücüm yerinde olduğu için, görmesem de duyduğum için... Saymakla bitmez oğlum. Yeter ki farkında ol. Mesela, kaç dede vardır senin gibi bir toruna sahip olan. Evlatlarımın hepsi de birbirinden kıymetli. Tabii ilk başta babaannen. Yüz kere dünyaya gelsem yine onunla evlenmek isterdim. Yine sizlere sahip olmak isterdim. Gözlerim görüp de şu an sahip olduklarım olmayacaksa kör olmaya seve seve razı olurdum." Ağlamamak için kendimi zor tutmuştum. Yaşım küçük de olsa dedemin değerlerinin önemini anlıyordum. "Bizler de senin gibi bir dedemiz olduğu için çok şanslıyız." diyerek sarılıp yanağından öptüm.

"Tüm anlattıklarını, anılarımızı yazıyorum dede biliyor musun?" dedikten sonra, o gülümserken devam ettim: "Sana bir gün okuyacağım. Eklemek istediğin şeyler olursa not alır eklerim. Senin hayatını ve anılarımızı yazıp bir kitap çıkarmak istiyorum." Öyle duygulanmıştı ki, çenesi ve sesi titreyerek, "Allah yolunu açık etsin oğlum!" dedi.

Dedemin meziyetleri saymakla bitmezdi. Her şeyden önce sevgi dolu oluşu, kimseyi yargılamaması, kırmaması, vefalı oluşu, babaannemi el üstünde tutması... En önemlisi de yaratanın verdiklerine her daim şükür halinde olması. Dedem bütün çocuklarına, hayatta mutlu ve başarılı olmanın yollarının bunlar olduğunu anlatmış, onlar da aynı yoldan, babalarının izinden gitmişlerdi. Şimdi sıra bizde… Biz de aynı yolu takip edeceğiz. Çünkü bu yolun mutluluğa ve başarıya götürdüğünü biliyoruz...

Kadir KÖSE

TOPRAK YUTUYOR

Dünyada sadece madde uğruna,
Hesabı yaparken güneş batıyor.
Vururken keşkeyle doymaz bağrına,
Bıçak sırtındaki ömür bitiyor.

En büyük zenginlik sağlık var iken
Yavan ekmek bile hoştur, yer iken
Şükür eylemeyip çoğu ararken
Kanaatsiz istekler hırsa itiyor.

Servet toplanırken yarın namına
Kârûn olsa bile azdır kimine.
Bir açıp bakılsa mezar damına,
Acep hangi zengin malla yatıyor.

Üç günlük dünyada oyun oynarken
Bir hırka, bir lokma kula gereken
Çene kapayarak göçüp giderken
İnsana sadece kefen yetiyor.

Ayandır Mevla'ya kulun halleri,
Küfür mü, zikir mi, bilir dilleri.
Özen ile yarattığı kulları,
Eşref bedenini küfre satıyor.

Bu dünya tatlıdır elbet gafile,
KÖSE biliyor ki dünya nafile,
Bin sene yaşayan o Nuh'u bile;
Hak vaki olunca toprak yutuyor.

Filiz KALKIŞIM ÇOLAK

NÂR-I AŞK

kavislerinde rüzgar yüklü kanatlara
lodoslar estirdiğimiz

kumral hicazkârları soyup minörlerinden
kemankeş resitallerde
portelerine asılı kaldığımız
sevdamız yüreğimiz

ah Müjgân
hep on tondu mahallinde şafaklarımın

kalk kızım dereler kanyak çekmiş
sek bir düet kıvranıyor akıntısında kemiğin

çorabı yırtık çimdiklerde araklanıyor gençlik
ruju emilmiş sevişlere karışıyor
yerlere saçılan şen tombullarda
şakrak kahkahalara kasılıyor

namus ilk kıvılcımındaymış
karanlık tarafların
kalk anemonların tersinden
günü kovalım

yok yok en iyisi mi gel
ölümün ensesine dört mevsimi üfleyelim

düşsün aşk
güpegündüz köklerimizde dirilsin
kenevirli uçları nice eylüllerin

zakkum çekmişiz
kenevir çiğnemiş
bozlaklara ot sarmışız
kıraç topraklardan nemrut'u dilenmişiz
sevmişiz kızım fena sevmiş

mavi entarisi vardı bir zamanlar göğün
obruğumuza sıyrılıp safranlarımızda şenlenen
yeşil nağmeli kuşlarımız

biz aşkı onlardan aldık
zeus'un baldırlarından

tazeydik on yedilik körpe
kırılan omurgasında hayatı
yakamozların iliklerinden
diyaframlarımızda aşkı çığırttık

iyotlar uçuş uçuş fıskiyesindeyken şakayıkların
ölüme kucak açtık
mai ve siyah
kollarımızda sara nöbetlerine tutulurken
mesnevi'de tövbemizi bozduk

oysa bütün aforizmalar
ikindi sonrası doğar
tanyeli üfler bakışlarını parçalar gelinciklerin

ey gelmiş geçmiş tüm zamanlarına varlığımın
kader biçen

dünümü bugünümü yarınımı
berzahın suretine okuyan
çıkmayan canı beyaz çığlıklarında bekleten

ah mide zafiyeti
kızılcık bulantısı
kordonu kopmuş virtüöz sancısı

ah boşluğu yosma sanrıların
meşru dölü yokluğunun

yırtık bir jeenden
iliştir kemeri Müjgân
"bağımsızlık mücadelemizin gelmişine geçmişine"
acemi bir kontes fırlıyor

bırak yakutlar yerinde kalsın
uyan bebeği emzir
baküs'ün kadehine gözlerimizi akıtmışız

kopsun perdesi kırılsın kılçığında yaz
dinsin ağrılarıma sonbaharı
sahi ne yazar kızıl papaz

bak kuytularında gurubun
fa majörlere çekildi ay

haydi! Müjgân
sızlayacak göğsümüze az şarap var

Rıdvan YILDIZ

GÖZYAŞI ÇOCUK OYUNLARINDAN ÇIKARILSIN

ilkin Gorki duydu acıyı
adaletin olduğu bir dünya yok derken
steplerde zemheri bakışlı nefesimiz

kendini bir kapana kısılmış bil
yuvarlanan kayanın önünde dururken

hiçbir yasa maddesi söz etmez açlıktan
tabuta sarılan hiçbir bayrak gideni geri getirmez
ölümün rengi yoktur
acı zulmün dev aynası

Mu kıtasının varlığını sorguluyor (ya da yokluğunu)
meşe kütüğü zaman kımıldıyor
keskin bir küfürle koptu gece

meczup bir adam kendinde değil
debeleniyor kölelik markasının pençesinde
boyun bağı boyun eğdirmez asla
yargıcın kendisi sanık vicdanında

devlet özgür insanın ham maddesi
zulmün hazinesidir sevgiyi cüzdanda sanmak
yumruklar(la) yediğimiz kuru ekmek
yurduma uzanmış ellerin karşısındayım

ölüm gülümsemesini kemiriyor
toprağa düşerken gençler
gladyatör edasında bedenleri anılarla süslü

savaş ayırıyor sevenleri
gözyaşı çocuk oyunlarından çıkarılsın
her tarafı felaket dünyanın, kan topluyor
ölüm bayrağı
kısık çaresiz anaların sesi

Nilüfer UÇAR

TAŞIMALI YAŞAM

yaş alamadım yokluğun esrik zamanında
katıksız yıllarımın birikiminde bir güzergâh
mürekkebi ıslak sarı sıcak bir aşk nöbette
nöbette uçurum kenarında zamanın sıcak gülüşü
nöbette yarım kalan vefanın gözyaşları

taşımalı yaşam, ütopik yılların taş eşiğinde
yatıda çelik tasmalı ezinç yaşamın yazgısı

başıboş dolanan sessiz ömrün acı tortusu
yaz buğulu aklın sürgün anılarını devşirir
hiç zamanın cehennemi dümeni sancılı döner
dörtyol ağzına bırakılan yaşın ahraz künyesinde

temize çekilen ömür değildi ki geçmişini unutsun
salaş yılların tenhalığında sığınmacı suskunluk
örselenen ömrün dudak uçuğu
alçakgönüllülüğün muzip gülümsemesi yerleşke arar
şeytanın ıskaladığı ömür gediğinde

taşımalı yaşam, ütopik yılların taş eşiğinde
çıplak kayaya tutunan çiçekti o, yalınayak koşan
isyankâr çocuk aklın, saf yürekli nirvana'sı

İlker GÜLBAHAR

KÜÇÜREK ÖYKÜLER

I. SANATÇI SEVİNCİ

Caddenin tek emlakçısı, defterdarlıktan emekli Yaşar Nail Bey, dükkânın önüne, kaldırımın üstüne bir sehpa, iki tabure atmış; yakın arkadaşı Dursun ile tavla oynuyordu. Rıza'nın karşı kaldırımdan dördüncü kez geçtiğini fark ettiler. Rıza'nın sağ eli cebinde, göğsü ileride, burnu havadaydı. Adımlarının üzerine vücudunun ağırlığını bırakırken ayağını hafifçe geriye doğru çekiyor, arada bir etrafına bakıyor, fark edilmek için duruyor, tanıdık yüzler arıyor, sonra tekrar aynı ağır adımlarına start veriyordu. "Şöyle bir tur daha atayım da millet şair görsün." diye geçirdi içinden.

Rıza da karşı kaldırımda tavla oynayan Dursun ve Yaşar'ı görüyordu. Onların yanına gitmek isteyip de gidemiyor gibi bir karın ağrısı tavırla kıvranıyor, onların çağırmasını bekliyordu.

Yürüyüşündeki garipliği kastederek Yaşar:

— Rıza, on dakika içinde dördüncü kez aynı istikamete gidiyor. Var bu işte bir Karaman, dedi.

Dursun elindeki zarları tavlanın kenar çıtalarına çarptırarak attı. Zarın biri, hareketini erken tamamladı: Dört… Diğeri dönmeye devam ediyor. Aha da durdu: İki.

— Bence de bu işte bir iş var. Buraya çağırsak mı Rıza'yı, dedi Dursun.

Çağırdılar...

Rıza, caddeyi geçerken elini cebinden çıkardı. Caddenin her iki tarafını da kolaçan etti. Azıcık hızlanmasa Hacı Murat'ın biri, Rıza'nın kaportasını çizecekti. Rıza karşı kaldırıma yaklaşınca sağ elini tekrar cebine götürdü. Yine fiyakalı yürüyüşünü sürdürdü. Dursun ve Yaşar'ın yanlarına gelince;

— Şeytanınız bol olsun beyler, diye takıldı.

Yaşar altta kalır mı?

— Aha! Şimdi geldi şeytan, dedi. Elindeki zarları salladı ama atmadı.

Dursun'un sorusu konuyu değiştirdi:

— Ne var ne yok Rıza, içini kaynatan ateşi de hele! Şu on dakika içinde dördüncü kez aynı yerden geçiyorsun, farkında mısın? Bir sorun mu var?

Yaşar elindeki zarları gene salladı ama gene atmadı.

— Yok, ne sorunu olsun, dedi. Heyecandan kendisine tam dört tur attıran müjdeli haberi, sanatçı için önemli ama başkaları için fuzuli ve de kıytırık haberi söylemenin tam zamanıydı.

— Cebimde Horoz Şekerleri Şiir Yarışması'nda birinci oldum da... dedi. Ağzı kulaklarına kadar uzandı. Söylediklerine bir karşılık bekledi: Tebrik, kutlama falan işte. Cevap gelmeyince

— Hadi bana eyvallah, dedi. Daha önceleri de böyle olmuştu. Aynı cakalı yürüyüşle tekrar karşı kaldırıma geçti.

Yaşar ve Dursun, Rıza'nın bu artistçe yürüyüşünü, o karşı kaldırıma geçene dek izlediler.

Yaşar:

— Boş ver şimdi Rıza'yı! Düse gelirse senin biletini Mars'a kesiyorum Dursun, dedi.

Yaşar zarları avucunun içinde daha çok salladı ve bu kez attı, valla attı.

— Düseee! Severler güzeli genç ise!

Dursun'un canı iyice sıkıldı. Dört bir yeniliyordu. Yaşar, iki pulunu kırmış, kapıların hepsini kapatmış, okulları tatil etmişti.

— Ağız değil, mübarek, mevlana g.tü, dedi ve devam etti. "Rıza'nın sıkıntısı anlaşıldı. Ne yarışmasında birinci olmuş." diye gülerek keyiflenmek istedi.

Yaşar neşelenmesine vites attı:

— Cebimde Horoz Şekerleri Şiir Yarışması...

Gülüştüler. Kaldırımda yürüyenler, Yaşar ve Dursun'un gülüşmelerinden bir anlam çıkarmak için anlamsız anlamsız onlara baktı.

II. SERVET

Çocuk, şadırvanın yanındaki avluya koştu. Arkasında, ona yetişmeye çalışan-muhtemelen- çocuğun annesiydi. Çocuğun elinde içi buğday dolu bir sahan... Onun avluya doğru geldiğini gören güvercinler parke taşlarına uçuştu.

Çocuk, sahandaki buğdayı minik elleriyle avuçladı. Buğdayı fark eden güvercinler çocuğun omzuna ve sahanın kenarına konma gayreti içine girdiler. Çocuk, güvercinlere birkaç avuç buğday serpti. İki ispinoz mahlep ağacından süzülüp yere indi, yere saçılan buğday danelerini bir bir toplamaya başladı.

Şadırvanda abdest almak için gömleğini ve pantolonunu çemreyen dede çocuğa ünledi:

"Güvercinlerin hepsini doyuramazsın."

Çocuk bunu duydu mu, duymadı mı bilinmez.

Çocuk, sahandaki buğdaylar bitince üzünç adımlarla annesine doğru yürüdü. Annesi eğilip çocuğun kulağına bir şeyler fısıldadı. Çocuk galiba anlamadı, annesi tekrar bir şeyler fısıldadı; çocuk önce annesinin gözlerinin içine sonra da abdest alan ihtiyara baktı.

Çocuk ve annesi, geldikleri yöne doğru giderken abdest almayı bitiren ve sağ ayağına çorabını giymeye çalışan dedeye:

"Güvercinlerin hepsini doyuramam ama sahandaki servetimle dünyayı satın alabilirim." dedi.

İhtiyar ve çocuk göz göze geldiler, ikisi de birbirine gülümsüyordu.

Akif NECİPSOY

NESTEREN

Samsun/Bafra merkezli Maarifhane dergisinin genel yayın yönetmeliğini de yürüten şair-yazar Fatih TEZCE'nin ilk şiir kitabı NESTEREN, Bafra Ovası'nın mümbitliği kitaba da yazarına da yansımış dedirten, "kelima-ı rahika" olarak adlandırılan ve söylenişleri kulakta ince, hafif, hoş etki bırakan sözcüklerin sıkça kullanıldığı latif, zarif, narin, tamamı serbest şiirlerden oluşan özenli bir eser izlenimi oluşturuyor.

Fatih Tezce bu eseriyle, hayat filminde gündelik hayatın sıradan sahneleri olarak akıp zamanın dehlizlerine gömülen her vakıanın, her karenin şiirin konusunu oluşturabileceğini, her şiirin de esasen özünde bir hikâye içerdiğini farkettirerek, okuyucuya farklı bir şiir tadı sunarken, eli kalem tutmakla birlikte konu sıkıntısı çekmekten muzdarip olan şair ve şair adaylarına da, sıkıntılarına çözüm olabilecek pek kıymetli bir ufuk açıyor. Bunu yaparken çevreyi ve olayları gözlem ve betimleme gücünü de sergiliyor. "Aşk", "İsyan", "Bahar" ve "Hüzün" isimleriyle bölümlendirilen şiirlerin özellikle "Bahar" bölümündeki şiirlerde pastoral anlatıma da sıkça rastlanıyor.

Kitabın ilk şiir sayfası açıldığında, "Sonra aklıma sen geliyorsun birden / radyolarda fon müziği çalıyor içli / yağmur yokluyor camlarını otomobillerin"

şeklinde okuyucuyu karşılayan dizeler, şairin gündelik hayatın olağan karelerini şiire taşıma ve gözlem yeteneğine dair kuvvetli ip uçlarını veriyor daha en baştan.

Sonra ilerleyen sayfalarda bu izlenimi haklı çıkaran, "sessizce büyüyor ekin başakları / rüzgâr yanımdan geçip gidiyor";

"Pazar filesinde aşk taşıyor kadınlar / çimento renkli bakkal kese kâğıdında / bir ekmek, iki sevmek" gibi sayısız dizelere rastlanıyor.

Aynı minvalden olmak üzere, bir yaprağın ait olduğu ağaçtan yere düşüşünü, şiirin bütününe yansıtılmasa da alegorik anlatımdan istifade edilerek, "gövdesini çarparak kuruyor yaprak / ayağa düşmek intihar mıdır eylül'de",

karanlığı getirmek üzere ufka inen güneşi, yine alegorik bir anlatımla, "bir annenin çocuğuna son bakışı gibi / usulca iniyor güneş, işte akşam oluyor"

Belki omzunda rastladığı bir uğur böceğini bile, "söğüt dallarında kıvrılan ırmak / omzumdaki uğur böceği merhaba." mısralarıyla şiire taşıyor şair.

Ayrıca aralara serpiştirilmiş yumuşak kafiyelerle serbest şiir akıcılığının desteklendiği sıkça gözlemleniyor kitapta: "latince yazılmış ceviz kapılardan bilirim / kapıkaya'da şimdi Eleni diye ben gezinirim" ; "çam kokusu tırmanıyor dağlara Eleni / gülüşünü görsem utanıp utanıp baksam / parmaklarından madımak toplasam / Eleni kumral saçlarında akşama dalsam" ; "dumansız yangın olmuşken her yanım / hoş geldin dünüm bugünüm baharım." ; "Hoş geldin / derdim, dertlim, kendim / boynunda asılı bıraktığım / sudaki zerrem, dilimdeki hecem / başım, gözüm, sözüm, / nicedir yoluna düştüğüm / birlikte 'yok'unda var olduğum" ; "hoş geldin kara tren kadar beklediğim / elimdeki lalem dalında nesterenlerim." ; "geçen geçmiş, şimdi şarkılar segâh söyleniyor / deniz ve zaman uzanmış beni izliyor" ; " Kaç sene oldu seni görmeyeli / her yer beton, seni göğe çizmeyeli", dizelerinde olduğu gibi.

Öte yandan, sosyal hayatta gözlemlenen kimi yozlaşmaların sancısını içinde duyan, her satıra kalbinin rikkat ve tevazusunu yansıtan içten bir şair profili gözler önüne seriliyor bu sımsıcak şiir kitabı okunurken: "eskiden köy düğünlerinde bakışmaktı aşk / şimdi bu binalarda seninle yaşlanmak bile yavan." ; "kime baksam kim de baksa bize, biz değildik / gün biterse ufuklarda kaybolmuşuz diyeceğim." ; "Her şey otomatik çocuklar bile / bas düğmesine tevenin açılsın haber / en pahalısından döşenmiş halılar / son model bu çağda mobilyalar" ; "ucuza tadılmış sözleri çalıştı suflör / organik seslerin genetiği ile oynanınca / ne çok birden fazla aynı kişi var / kopya insan siyah beyaz çıkıyor yazıcıdan." gibi dizeler şairin bu sancısının meyvesi olarak satırlara yansıyor.

Nihayet, günümüz modern şiirin frekansının yakalandığı, şiirlerin anlam yüklemek için muhayyilenin çatlatılması gereği duyulmayacak şekilde sıra dışı ve yeterli dozda imgelerle desteklendiği gözlemleniyor. "Yan yana yürüyelim ay olsun dostumuz / şimdi bu güzelim türkü başka türlü söylenmez" ; "Yağmurlardan sonra şımaran renk yeşildir / çocukların da en çok yakışan gözlerine" ; "Kaç küçük hata etmişse insan / alnındaki çizgiden bellidir / yağmur değince / alnımızdaki çizgiler silinir" ; "sonra mütesekkin dualar biliyorum çocukluğumdan / göğe bakınca daha sakin yaşlanıyorum" ; "daha beyaz hep beyaz olsun kanatlarım / sesin sesime eklensin şarkılar tam olsun" gibi modern çizgiyi yansıtan çarpıcı mısralarla şiir keyfi zirve yapıyor sık sık.

Alıntı yapılan bu mısralardan, "latince yazılmış ceviz kapılardan bilirim / kapıkaya'da şimdi Eleni diye ben gezinirim" ve "ucuza tadılmış sözleri çalıştı suflör / organik seslerin genetiği ile oynanınca / ne çok birden fazla aynı kişi var / kopya insan siyah beyaz çıkıyor yazıcıdan." şeklindeki dizeler bir yandan da İkinci Yeninin alışılmamış bağdaştırmalarını çağrıştıran mısralar olarak göze çarpmakta.

Şüphesiz daha birçok yönüyle ele alınabilir ve her yöne dair birçok dize örneği sergilenebilir. Lâkin bu kadarıyla iktifa edilerek kitabın geri kalan esrarengizliğini keşfetmeyi okuyucuya bırakmak daha doğru olur. Son ve özet cümle olarak, Nesteren'in okurken şiir tadını, keyfini tadabileceğiniz bir eser olduğu vurgulanmalı. Yolun açık, okurun bol olsun Fatih Tezce.

Aslan AVŞARBEY

AZERBAYCAN MEKTUBU

Bilen bilir yârden ırak düşende
Yollarını gözleyişi yaman oy!
Geceleri ruhu firak deşende
Yaraları tuzlayışı yaman oy!

Bir yüreği pay etmişler ikiye,
Yarı Kars'a düşmüş, yarı Şeki'ye.
İstanbul'un gönlü akmış Bakü'ye,
Sevdasını gizleyişi yaman oy!

Yıllar var ki suskun Turan bülbülü,
Solgun açar Hankendi'nin sümbülü,
Gözü yaşlı Van Gölü'nün Göygöl'ü;
Kardeş diye özleyişi yaman oy!

Çiçeğinde ülkü adlı nergizin
Kokusu var Nahcıvan'ın Tebriz'in.
Ağıt yakıp Karabağlı bir kızın
Yürekleri közleyişi yaman oy!

Karadeniz meyil vermiş Hazar'a,
Bu hasretle nasıl gitsin mezara,
Bakın diyor güneş doğmak üzere;
Ufukları izleyişi yaman oy!

Toroslara bir kuş uçar Gence'den,
Muştu gelir Kafkaslı bir goncadan,
Ciğerlere bir od düşer inceden;
Sızım sızım sızlayışı yaman oy!

Uzaklardan selam salar Şehriyar,
Çağlayarak "Men Türkem!" der Bahtiyar.
İzlerinde Mülkî namlı ihtiyar,
Dağı taşı dizleyişi yaman oy!

Fotoğraf / Yasin MORTAŞ